

השגת מטרות המלחמה ושיפור מצבה הביטחוני של ישראל לאורך זמן

מדיניות מומלצת לסיום המלחמה בניצחון¹

תמיר הימן | 8 ביוני, 2025

עיקרי הדברים:

בנייר מדיניות זה מפורטת האסטרטגיה המומלצת לסיום המלחמה ברצועת עזה תוך השגת כלל מטרות המלחמה ושיפור מצבה האסטרטגי של ישראל. חלק ניכר מהעקרונות ודרך הפעולה המומלצים במסמך זה מצויים בהצעה הערבית-מצרית לסיום המלחמה, שהוצגה באפריל 2025, ואשר לא נדונה כלל על ידי ממשלת ישראל. מוצע לאמץ את עקרונות ההצעה הזו כבסיס למשא ומתן. במסגרתו, יש להוסיף את הדרישות לפירוק חמאס מנשקו ולהבטיח כי לא תתאפשר התעצמותו הצבאית. בעיקר יש למנוע את שילובו בעתיד של הארגון במערכת הממשל הפלסטיני.

על מנת לסיים את המלחמה ברצועת עזה נדרש להבטיח כי החטופים יחזרו, חמאס לא ישלוח יותר ברצועה ויפורק מיכולות מאיימות כלפי ישראל, וכן יכונן מנגנון משותף מצרי-ישראלי למניעת התעצמותו מחדש. אומנם (כפי שפורט בעבר בפרסומי המכון), כיבוש שטח הרצועה והטלת ממשל צבאי באזור עשוי להיות הפתרון הצבאי היעיל ביותר להסרת איום חמאס, אלא שבה בעת הינו הפתרון הגרוע ביותר מבחינתה של אסטרטגיית הביטחון הלאומי של מדינת ישראל. זאת משום שגם בתנאי ממשל צבאי ישראלי בעזה, ההתנגדות לישראל ברצועה ואיום הטרור והגרילה בה וממנה יישארו, ולכך יתלוו השלכות חמורות נוספות - שיקום המצב באזור מוכה הרס זה יוטל על ישראל ללא סיוע חיצוני (על עול המשאבים הכבד שיהיה כרוך בו), לצד סכנת בידוד בינלאומי לישראל והחמרת הקיטוב החברתי הפנימי.

הבעיה האסטרטגית: בין "השמדת חמאס"² לבין שחרור החטופים

[מן הסקרים העדכניים שעורך המכון למחקרי ביטחון לאומי עולה כי הציבור בישראל מעדיף את החזרת החטופים על פני הכרעת חמאס](#). אך המציאות מורכבת יותר: שרידותו של גורם שליטה בחמאס חיוני לשחרור החטופים; ברם, שחרורם ישמוט מידי חמאס את תעודת הביטוח לשרידות, וזו מהות המורכבות.

¹ אסטרטגיית צה"ל 2015, עמ' 14: ניצחון: "מימוש העליונות הצבאית כדי להשיג את מטרות המבצע כפי שיגדיר הדרג המדיני כדי לשפר את מצבה האסטרטגי של ישראל".

² מטרת המלחמה הרשמית מנוסחת כהשמדת היכולת השלטונית והצבאית של חמאס, לא השמדת חמאס.

לפי תדרכי הצבא, תכליתו של מבצע "מרכבות גדעון" היא בראש ובראשונה שחרור החטופים. הוא נועד להפעיל לחץ צבאי ואזרחי ברצועה, שכולל כיבוש של כ-70% משטחה ושינוי מנגנון חלוקת הסיוע ההומניטרי באופן העשוי לייצר שסע בין הארגון לאוכלוסיית עזה. לחץ מצטבר זה אמור לאלץ את חמאס להסכים לעסקת חטופים בתנאים משופרים.

ברם, מה יקרה לאחר שישראל תשיג זאת? גם אם נניח (ונקווה) שיושג שחרורם של חטופים נוספים וחמאס יוכה עד לכדי התפוררות. סביר כי הארגון יסרב לוותר מרצונו על כל החטופים מבלי להבטיח את סיום המלחמה ושרידותו כארגון התנגדות. ואם כך, כיצד תושג מטרת מלחמה זו לצד השמדת היכולות השלטונית של חמאס?

האינטרסים המנוגדים שבין ישראל לחמאס, לכאורה משחק סכום אפס:

ישראל: מבחינת ממשלת ישראל, הסכמה להפסקת המלחמה אינה על הפרק. בראייה פוליטית, הפסקת המלחמה מסכנת את יציבות הקואליציה ומחזקת את הדרישה לעריכת בחירות מוקדמות. ובראייה ביטחונית, הדרג המדיני סבור כי הפסקת המלחמה בטרם חמאס הושמד כליל לא תפתור את הבעיה. (ספק רב האם השמדה מוחלטת של חמאס היא יעד אפשרי "עד החמאס"ניק האחרון" במבצע צבאי. ויותר מכך, ספק האם מבצע צבאי יוכל להכחיד את רעיון ההתנגדות מבית מדרשם של האחים המוסלמים, וזאת בלי רכיבים נוספים שיפורטו בהמשך.)

חמאס: מבחינת חמאס, היעד הוא עצירת המלחמה, הסגת כוחות צה"ל מהשטח שנכבש ברצועה, שחרור מקסימום מחבלים מבתי הכלא בישראל, וקבלת ערבויות בינלאומיות לכל אלה ולשיקום רצועת עזה. חמאס ער לביקורת הציבורית כלפיו ברצועה ומודע לחולשתו היחסית. לכן הוא חייב הישג. כל סוג של הישרדות יהיה ניצחון מבחינתו (גם כזו שתשאיר אותו מוכה וחבול): כארגון התנגדות הוא יעדיף לוותר על השליטה ברצועה כצעד טקטי, אם כך תובטח שרידותו הארגונית.

הרעיון האסטרטגי (מעבר ממלחמה ללחימה ולדה-רדיקליזציה)

לשם סיום המלחמה בניצחון ישראלי נדרש להגיע למצב של החלפת חמאס בשלטון אזרחי, פרגמטי יחסי, תוך השארת הסמכות הביטחונית בידי ישראל. כלומר:

- צה"ל ושב"כ ימשיכו לפעול נגד תשתיות טרור ולסיכול איומי טרור בתוך הרצועה (מונח המוכר בציבור כ"כיסוח הדשא"), ללא פריסה קבועה של הכוחות בשטח הרצועה עצמה. וזאת בתיאום עם הממשל הפלסטיני בעזה, כפי שנעשה כיום ביהודה ושומרון.
- ככל שחמאס ייחלש וככל שתהיה אלטרנטיבה חינוכית אזרחית במקומו, יגבר הסיכוי להצלחת תהליך דה-רדיקליזציה. מבחינה צבאית, אין בכוחו של מבצע צבאי לייצר תהליך נשאף בכיוון זה. מדובר בשינוי עומק, שיהיה אפשרי רק באמצעות תהליך פוליטי, חברתי וחינוכי, משולב ומשלים. ככל הנראה, תנועת האחים המוסלמים תמשיך להתקיים בעזה כארגון חברתי/פוליטי, שגם אם יוצא מחוץ לחוק, כמו שבוצע בירדן ובמצרים, קשה יהיה להגביל את השפעתו החברתית השלילית ואת התנגדותו לדה-רדיקליזציה. ועל כן, חשיבות קריטית נודעת להחלשתו לאורך זמן.

רכיבי האסטרטגיה:

רכיבי מימוש האסטרטגיה הנכללים בהצעה הערבית-מצרית ולגביהם יש כבר הסכמה:

1. **הפסקת אש** - המלחמה העצימה תסתיים, תוכרז הפסקת אש רשמית בתמורה להחזרת החטופים וכינון ממשל חליפי לשלטון חמאס.
2. **שחרור החטופים** - כל החטופים החיים והחללים ישוחררו, בפעימה אחת ולא בתהליך מדורג.
3. **שליטה בינלאומית** - יוקם קבינט בינלאומי/בין-ערבי לתיאום ולשליטה בשיקום הרצועה. תפקידו יהיה לפקח על כספי השיקום ועל כוחות ביטחון הפנים, שיופעלו על ידי הממשל הזמני בעזה. זאת, על פי העקרון עומק השיקום כעומק הפירוז.
4. **השליטה ברצועת עזה** - תוקם וועדת ניהול טכנוקרטית לעזה. מדובר בממשלה זמנית, שאינה הרשות הפלסטינית ואינה חמאס. הממשל הזה יתבסס על אנשים בעלי יכולת והשפעה, שיאושרו על ידי ישראל מבחינה ביטחונית (על ביסס אי-השתייכות לארגון טרור). הם ינהלו את השליטה האזרחית ואת שיקום עזה על ידי קבלנים מקומיים או קבלנים בינלאומיים. הממשל הטכנוקרטי יפעיל גם את הוועדה האזרחית של עזה (גוף בירוקרטי, שישוין פורמלית לרשות הפלסטינית והוא שיקשר ויתאם בין עבודת מתאם הפעולות בשטחים הישראלי לבין הפעולות האזרחיות ברצועה).
5. **חוק וסדר: כוחות ביטחון פלסטינים** - שוטרים פלסטינים שיעברו אימונים לשמירת חוק וסדר בירדן, על ידי צבא ארצות הברית. (6,000 כבר אומנו וממתינים במצרים לאישור להיכנס לעזה). הם יועסקו על ידי הממשל העזתי החדש, ויעסקו בשלב ראשון אך ורק באכיפת חוק וסדר, ולא בפעולה נגד טרור.

רכיבי מימוש האסטרטגיה שלגביהם יש מחלוקת ונדרש משא ומתן להבטחת המימוש של האינטרס הביטחוני הישראלי, כפי שמפורט להלן:

6. **חלוקת הסיוע ההומניטרי** - הסיוע ההומניטרי יבוצע במספר שיטות: חברות קבלן אזרחיות (דוגמת החברה האמריקנית שפועלת כיום בעזה), או קבלי משנה עזתיים שיופעלו על ידי הממשל הטכנוקרטי. על מנת למנוע כאוס, כוחות הביטחון הפלסטיניים (אותם 6,000 שהוזכרו מעלה) יאבטחו את החלוקה.

7. הרשות הפלסטינית:

- לפי ההצעה המצרית, החזרת הרשות הפלסטינית לרצועת עזה אמורה להתבצע תוך חצי שנה. קביעה זו אינה מעשית, ובמקומה יש לדון בתנאי חזרתה של הרשות לרצועה: יש למשל להתנות את חידוש שליטתה ברפורמה מקיפה בה. כלומר, יקבעו תנאים בני מדידה, שרק קיומם יאפשר את המהלך. רפורמת עומק ברשות היא דרישה של פלסטינים רבים, שמאסו בשחיתות ובחוסר האפקטיביות של הרשות בהרכבה הנוכחי. לפיכך, זו הזדמנות גם לישראל וגם לפלסטינים. לחץ ערבי ובינלאומי יסייע להתגבר על התנגדותה הצפויה של הרשות הנוכחית לרפורמות העומק, שיוצגו כתנאי לסיוע בשיקום רצועת עזה.
- **אחריות ביטחונית ישראלית** - לישראל תישמר סמכות לפעול בשטח הרצועה (בפועל מדובר במודל שטח B ביהודה ושומרון), גם לאחר חזרת הרשות הפלסטינית לשליטה בה. שינוי מצב זה ייתכן רק לאחר שהרשות תפעל אפקטיבית בעצמה נגד ארגוני הטרור.

- **פירוז הרצועה** - בסופו של תהליך, ולאחר שהרשות תחזור לרצועה, הנשק יועבר לידיה. כלומר, יהיה "הסכם מבוקשים", שיכלול חנינה לכול מי שיקבל על עצמו את מרות הרשות ויצטרף לשורותיה - עם נשקו.

8. חסימת צינור החמצן: ציר פילדלפי ומעבר רפיח - כלל הנתיבים התת-קרקעיים ממזרים לרצועת עזה ייחסמו על ידי בניית מכשול תת קרקעי, לצד כינון משטר פיקוח וביטחון בינלאומי חדיש ואיכותי במעבר רפיח אשר ימנע הברחות וישקף לצד הישראלי את שעובר ממזרים לעזה.

9. הרחבת 'הסכמי אברהם' - מצב הסיום הרצוי הוא חיבור כלל התהליך המתואר לחתימה על הסכם נורמליזציה בין ישראל לערב הסעודית. יש להניח שהמציאות החדשה שתיווצר תהיה מספקת מבחינת דרישות המינימום שהציגה ערב הסעודית כתנאי לנורמליזציה. אומנם רכיבי האסטרטגיה המוצעת אינם נתיב ברור למדינה פלסטינית (כפי שדרשו הסעודים), אך רבים מהם אמורים לשפר את המצב בזירת הסכסוך הישראלי-פלסטיני יחסית למצב ד'היום, והם מניחים יסודות לתהליך מדיני עתידי.

הנגדה - הבעיה המרכזית בהצעה והמענה (בהתעלם מהקושי הפוליטי)

החיסרון המרכזי של האסטרטגיה המוצעת הוא העובדה שגם במסגרתה חמאס לא יעלים ובשלב ראשון אף ישמור על שארית הכוח הצבאי. מדובר באתגר כבד משקל, בעיקר למאמינים כי ניתן בהזדמנות הנוכחית, באמצעות מבצע צבאי נרחב יותר, להביא להשמדתו המוחלטת של הארגון. מתנגדי מצב זה מכנים אותו "מודל חיזבאללה", בהשראה המציאות ששררה בלבנון לפני המלחמה. (זאת, על אף שאם בהשוואות עסקינן, דומה שמודל זה תואם יותר את מודל יהודה ושומרון מאשר את המודל הלבנוני).

אולם, יש לציין מספר עובדות חשובות המצמצמות חשש זה:

1. חמאס הוחלש משמעותית - כלל המסגרות הארגוניות שלו פורקו, מפקדיו הבכירים חוסלו (למעט עז א-דין אל ח'דד, מח"ט העיר עזה), אין לו יכולת פשיטה רחבה לשטח ישראל (כל מרחב האבטחה (הפרימטר הביטחוני) נוקה ונהרס, וכח הנוחבה הוכה קשות), יכולת האש שלו שוירת (נותרו כ-10% בלבד ביחס להיקפו ב-7 באוקטובר 2023. והגם שאין בעיה לגייס לוחמים חדשים לשורות הארגון, 2/3 מהכח המקורי שלו חוסל (כ 18,000 מתוך 30,000 בהערכה מחמירה ולא מדויקת, ככל ההערכות בדבר נפגעים אזרחיים ברצועה).

2. הערך השולי הנוסף לביטחון הלאומי של כיבוש מחדש של כל הרצועה (מעבר מכיבוש של 70% מהשטח לכיבוש מלא) הוא נמוך - גם בהינתן כיבוש של 100% מהרצועה, חמאס יסתיר את נשקו, ייטמע באזרחים ובמחסות ההומניטריים, הפעילים שנותרו ירדו לתת-הקרקע, ולאחר השלמת הכיבוש יחל חמאס בפעולות גרילה, שיגבו את חייהם של חיילי צה"ל לאורך זמן. גם אם נניח כי, תיאורטית, חמאס יעלם מעל פני האדמה, סביר שיקום כח התנגדות חדש שימשיך להוות איום על חיילי צה"ל ומדינת ישראל. (וועדות ההתנגדות, הג'יהאד האיסלאמי, ועוד עשרות ארגוני טרור שלא יקבלו את קיומה של ישראל).

3. ייבוש הביצה ו"כיסוח הדשא" ימשיך באחריות ישראלית - באמצעות מערכת מודיעין ומבצעית מותאמת, ימשיכו צה"ל והשב"כ לרדוף את חמאס ומפקדיו. כמו גם את ארגוני הטרור האחרים ברצועת עזה. בדיוק כפי שמבוצע ביהודה ושומרון, כך יבוצע גם בעזה.

4. **חידוש הלחימה והמלחמה אם יהיה בכך צורך, אפשרים לאחר שחרור החטופים - בניגוד**

למספר תדרכים והערכות בהקשר זה, ניסיון העבר מוכיח כי לא ניתן יהיה לעצור את ישראל מלחדש את הלחימה. זכות ההגנה העצמית אינה ניתנת להגבלה. וגם אם תתקבל החלטת גינוי במועצת הביטחון ודרישה להימנע מהגנה עצמית בפני איומים, ונניח שארצות הברית לא תטיל עליה ווטו, לא יהיה בכך כדי להגביל את ישראל. וכהוכחה לספקנים: כבר כיום, ישראל לא מיישמת חמש החלטות של מועצת הביטחון: אי-חוקיות ההתנחלויות, מעמד ירושלים, סיפוח רמת הגולן, הפסקת אש ברצועת עזה, ופיקוח על הגרעין.

5. **הגורם האיראני נחלש - חמאס שלפני המלחמה פעל גם בלבנון במסגרת חמ"ל תיאום של הצייר**

המובל על ידי איראן. אין זה חמאס של העת הנוכחית. חולשת הצייר והיעלמות נסראללה הם גורמים התורמים רבות לחולשת הארגון.

6. **תקווה לעתיד אחר - כיום, תושבי רצועת עזה הם חסרי תקווה לעתיד. אין ברצועה תעסוקה, אין**

השכלה ואין תשתיות המאפשרות מגורים סבירים. הדרך היחידה לפרנס משפחה היא להצטרף לחמאס ולקבל מהארגון שכר בסיסי. במצב עניינים זה, קל מאוד לחמאס לחדש את כוחו. כל אלטרנטיבה תעסוקתית לצעירי עזה, כחלק ממנגנון שיקום רצועתי (לא תעסוקה בישראל), תהיה תחרות לחמאס, אשר תחליש את כוחו ותרופף את רסן שליטתו בתושבים.

חלופות להצעה: ניתוח האלטרנטיבות

האלטרנטיבות לאסטרטגיה זו כוללות שיטות שונות של כיבוש כלל הרצועה, השתת ממשל צבאי וטיהור קיני התנגדות הטרור והגרילה בתהליך שיאריך מספר שנים תחת שליטה של צה"ל. הניתוח של חלופות אלו מציג בעיות חמורות וקשות, הרבה יותר בהשוואה לחלופה שנבחרה:

1. **כלכלה - המחיר הכלכלי שיהיה כרוך בכיבוש הרצועה הוא כבד. (הערכת גורמי ביטחון היא כ-25**

[מיליארד ש"ח בשנה להוצאות צבאיות וכ-10 מיליארד ש"ח נוספים בשנה להוצאות הכרוכות בהספקת שירותים בסיסיים לאוכלוסייה המקומית ובכלל זאת חשמל, מים, שירותי רפואה ומזון.\)](#)

2. **לגיטימציה פנימית וחוסן חברתי - הנזק ייגרם משום שהלחימה העצימה לאורך זמן ללא סיוע**

ברור מבוצעת בתקופה בעייתית ונפיצה ביותר בישראל מבחינה פוליטית פנימית וגם במובן המתח ביחסים בין הצבא לחברה.

3. **היום שאחרי - גם אם נניח שהממשל הצבאי בעזה יוכח כהצלחה מסחררת, בסופו של דבר**

תיוותר השאלה: למי מעבירים את השליטה ברצועה? ואם לא ישתנה דבר, בעוד מספר שנים תיאלץ מדינת ישראל להתמודד עם אותן שאלות הנשאלות כבר כיום, רק בהבדל אחד – מחיר הנטל הכלכלי, היחלשות החוסן החברתי, ערעור מערך היחסים הבינלאומיים וריבוי נפגעים מקרב כוחות צה"ל, אך יאמיר.

4. **גיבוי מעצמתי - אשר לגיבוי האמריקאי למלחמה, יש להניח כי הוא זמני. קשה להעביר ממשל**

צבאי (כרגע לא ברור למי), שסביר שהוא יימשך יותר מארבע שנים. ועוד ארבע שנים, נשיא חדש, שלא ייגבה בהכרח את ישראל, בוודאי אם יהיה מהמפלגה הדמוקרטית, ייכנס לבית הלבן. (אגב, אחת השגיאות ההיסטוריות שעשתה ישראל בשנים האחרונות הייתה הזדהותה עם המפלגה הרפובליקאית, ששיקפה ויותר למעשה על התמיכה הדו-מפלגתית רבת השנים בה במערכת

הפוליטית האמריקאית). בה בעת, גם נשיא מהמפלגה הרפובליקנית, שויביל גישה בדלנית, יציב אתגר בפני ישראל.

5. **לגיטימציה בינלאומית (מצד מדינות ליברליות מערביות) - מבחינה בינלאומית, ישראל איבדה כבר את הלגיטימציה להמשיך הלחימה - לגיטימציה שממנה נהנתה בשלבי המלחמה הראשונים מצד רוב מדינות אירופה (המערבית). אירופה מהווה שותף הסחר השני בגודלו של ישראל וגם המדע והטכנולוגיה הישראליים קשורים לאירופה. (כך לדוגמא, [משרד הביטחון פרסם ב- 4 ביוני 2024 כי נשבר שיא כל הזמנים בייצוא הביטחוני של מדינת ישראל, וכי 54% מהעסקות היצוא באותה השנה נחתמו עם מדינות באירופה](#)). בנוסף, אירופה היא מקור הייבוא של רוב מוצרי הצריכה הישראליים. מכיוון שכך, אין ישראל יכולה להרשות לעצמה לוותר על אירופה. יתר על כן, ישראל עלולה להימצא במצב של מדינה סוררת ומוקעת (סימנים לכך ניכרים כבר כיום), הנתונה בבידוד בינלאומי ותחת סנקציות.**

נכון, ישראל היא מדינה עצמאית, אך היא קטנה, נעדרת משאבי טבע והיא תלויה בשווקי השירותים והמסחר הבינלאומיים לשגשוגה. הוויתור על יחסים בינלאומיים תקינים ופוריים מסוכן ביותר.

הפתרון לבעיית היסוד - יצירת מרחב הסכמות קצר טווח בין חמאס לישראל, שיפעל לטובת ישראל בטווח הארוך

חמאס הוא אויב עקשן, שלמרות הקשיים שהציב בפניו צה"ל - הסתגל למציאות המבצעית שיצרה ישראל ברצועת בעזה. סביר להניח, שהוא יסכים לשחרר את החטופים רק בתמורה להסדר שיענה על צרכיו ורצונותיו בנסיבות שנוצרו מאז שהחלה המלחמה. האסטרטגיה המוצעת כוללת גם מענה לרצונות חמאס וגם לאלה של ישראל:

מבחינת חמאס, המלחמה תסתיים והוא ישרוד כארגון, הגם שיישללו ממנו יכולותיו הצבאיות והשלטוניות.

מבחינת ישראל, חמאס לא ישלט ברצועה, החטופים והחללים הישראליים ישובו לישראל, והיא תהיה רשאית להמשיך לפעול לחיסול חמאס - לרוב מתחת לסף המלחמה העצימה. ואם הנסיבות יחייבו זאת, גם במלחמה מחודשת ועצימה, והפעם מול אויב חלש בהרבה מזה שעמד מולה ב-7 באוקטובר 2023.

סיכום

יישוב הסתירה בין מטרות המלחמה - שלילת יכולות חמאס ושחרור החטופים - יבוצע באמצעות יצירת מצב שיאפשר לכל צד להאמין כי ניצח. חמאס יאמין שישחרר, יתעצם ובסופו של יום יחזור לשלטון ברצועה. ישראל מצידה הביאה לשחרור החטופים, השמידה את יכולותיו הצבאיות והשלטוניות של חמאס, והיא לא תאפשר את חידוש האיום מעזה. זאת הן על ידי פעולה רציפה והן על ידי חידוש המלחמה, לו תידרש לכך.

האם ניתן לחזות הערכתו של מי תוכח כתקפה? מדובר במבחן של נחישות והתמדה, ומשום שישראל היא הצד החזק במשוואה ומשום שה-7 באוקטובר שינה את תפיסת הביטחון הישראלית כאשר עקרון המניעה הפך רכיב מרכזי בתפיסת הביטחון (ראו: [מסמך תפיסת הביטחון של המכון למחקרי ביטחון לאומי](#)). לאור כל זאת, במבחן המשך הארוך של ההיסטוריה - אין ספק שישראל תנצח.

במקום לשנות באשליות כי ניתן להשמיד את כלל חמאס, להרעיב את אוכלוסיית הרצועה עד כניעה וגירוש מרצועת עזה, ועוד אמירות שבינן לבין המציאות והמגבלות שבפני ישראל קשר רופף, אם בכלל, עדיף לעצב מציאות רצויה לישראל בתנאים הקיימים. זאת, תוך ניצול הקונצנזוס הערבי והבינלאומי שההצעה הערבית-מצרית לסיום המלחמה זכתה לו כבסיס למשא ומתן ולהטמעת שינויים ויצירת התאמות נדרשות, אשר יבטיחו את האינטרס הישראלי ואת מימוש מטרות המלחמה.

ואכן, רוב העקרונות שפורטו בנייר מדיניות זה קיימים בהצעה הערבית-מצרית לסיום המלחמה והשבת החטופים. היא אינה מושלמת, אלא חסרה ובעייתית. ועדיין, היא בסיס טוב למשא ומתן. וחשוב ביותר - היא היחידה העשויה ליישב את הסתירה שבין מטרות המלחמה, באמצעות משא ומתן עיקש ומתואם עם ארצות הברית להבטיח שסיום המלחמה ישפר את הביטחון הלאומי של מדינת ישראל.

כיום, לממשלת ישראל אין אינטרס לקבל את ההצעה הערבית-מצרית, אך לאזרחי ישראל יש זכות לדרוש לדון בה ולדייקה כך שתקדם את השבת החטופים - חיים וחללים - ואת סיום המלחמה.

נספח: השוואה בין כיבוש הרצועה לבין יישום ההצעה הערבית-מצרית (משופרת)

אסטרטגיית היציאה המוצעת במסמך זה (תואם את רוב הסעיפים של ההצעה הערבית-מצרית)	כיבוש כלל הרצועה (כולל אפשרויות של ממשל צבאי)	
השבת החטופים רובם ככולם בתחילת המהלך	סיכון גבוה לשלום החטופים ולאובדן מקום הימצאם	גורל החטופים
הישג צבאי חלקי, אין פירוז מלא, אך יש ערבויות ביטחוניות בין-ערביות ובינלאומיות בסיס לכינון מנגנון לפירוז הרצועה	אפשרות למיטוט שלטוני וצבאי של חמאס, אך במחיר כבד ובלי וודאות להצלחה מערכה ממושכת נגד טרור וגרילה	הישג צבאי
השתת העלויות על מקורות ערביים ובינלאומיים	עשרות מיליארדי שקלים בשנה, פגיעה בתוצר	עלויות כלכליות
צמצום החשיפה המשפטית של ישראל בזירה הבינלאומית	ישראל תהיה כפופה לחובות משפטיות כ"כוח כובש". חיזוק ההאשמות וההליכים נגד ישראל בבתי הדין והרחבת החשיפה המשפטית שלה	משמעויות משפטיות
פתח לנורמליזציה עם ערב הסעודית ולשיקום הדימוי הבינלאומי של ישראל פתח למנגנון דה-רדיקליזציה באחריות מדינות ערב המתונות	שחיקתם של הסכמי השלום, הרחקת הנורמליזציה עם ערב הסעודית, הקפאת 'הסכמי אברהם', סנקציות בינלאומיות	השלכות מדיניות
תמיכה ציבורית רחבה לצד ביקורת מחוגי הימין ואיום על שרידות הקואליציה	העמקת השחיקה בקרב כוחות המילואים והרחבת השסע החברתי; עשוי להוביל לחידוש ההתיישבות הישראלית ברצועה ולהגירה המונית של פלסטינים, שתהפוך את ישראל למדינה מוחרמת ומנוודה ברחבי העולם	השפעות חברתיות-פוליטיות

